

Arrest

nr. 321 350 van 7 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 29 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. WALPOT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, G. O. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 16 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. Je bent geboren in Monay, een dorp in het district Shegal van de Afghaanse provincie Kunar, en hebt daar altijd gewoond tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan ben je tot de achtste graad naar school geweest en daarnaast volgde je ook religieuze lessen. Op heden woont jouw vader in Iran waar hij werkt in de bouw om zo jouw moeder, twee jongere broers en twee jongere zussen te ondersteunen die nog in jouw huis te Monay wonen.

Jouw vader werkte voor het Afghaanse nationale leger en besloot dat jij samen met hem moest vertrekken uit Afghanistan toen de machtsovername plaatsvond. Jouw vader vreesde dat de taliban jou iets zouden

aandoen omdat jij zijn oudste zoon bent. Toen de taliban jouw dorp ingenomen hadden kwamen ze langs bij jou thuis om te vragen naar jou en jouw vader. Op dat moment was jij naar de velden. Jouw moeder vertelde wat gebeurd was en ze lichtte jouw vader in. Jouw vader besloot dat je naar hem toegebracht moest worden in Kaboel. Hiervoor schakelde jouw vader S. (...), jullie buurman, in die jou vervolgens naar Kaboel bracht. Vanuit Kaboel reisde jij samen met jouw vader naar de Afghaanse provincie Nimroz waar jullie samen de grens overstaken naar Iran. Na verschillende pogingen sloeg jij er in om de grensovergang tussen Iran en Turkije te doorkruisen maar jouw vader sloeg daar niet in waardoor hij op heden nog steeds in Iran verblijft. Je verliet Afghanistan twee dagen voor de taliban machtsovername en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Duitsland naar België. Op 27 oktober 2022 diende jij een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omdat je de oudste zoon van jouw vader bent, een voormalig lid van het Afghaanse nationale leger.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je volgende documenten voor: Jouw originele taskara (=Afghaans identiteitsbewijs), de originele taskara van jouw vader, originele documenten met betrekking tot het werk van jouw vader voor het Afghaanse nationale leger, foto's van jou en jouw vader, de originele enveloppe waarmee je de documenten toegestuurd werd en twee attesten betreffende jouw psychische toestand.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Voorts werden vooraf jouw persoonlijk onderhoud ook twee medische attesten betreffende jouw psychische toestand voorgelegd (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Ook hiervoor werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met jouw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van jouw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door jou gevraagd kon worden wanneer jij hier nood aan had. Er werd jou ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd (CGVS, p. 2-3). Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat jij jou vanwege jouw gezondheidssituatie of vanwege jouw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van jouw asielrelaas. Jij werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat jouw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na jouw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat jij de oudste zoon bent van jouw vader, een voormalig lid van het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 15). Er dient echter te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om in concreto aannemelijk te maken waarom de taliban jou zouden viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader na de machtsovername naar Iran gevlucht is en daar op heden woont (CGVS, p. 5, 13). Rekening houdend met jouw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van jouw vader plausibel is. Jij staft deze zaken immers met heel wat documenten. Zo staft je de familieband tussen jou en jouw vader door het neerleggen van jou en zijn taskara en foto's van jullie samen.

Dat jouw vader een militair was staaf je ook met heel wat documenten van zijn werk en foto's van hem tijdens de uitoefening van zijn job (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 2, 3 & 4).

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij verklaart wel dat de taliban langsgekomen zijn bij jou thuis nadat ze jouw dorp ingenomen hadden en vroegen naar jou en jouw vader maar dit weet weliswaar niet te overtuigen (CGVS, p. 16). Zo mag het immers ten stelligste verbazen dat je dit gegeven pas zeer laat opwierp tijdens jouw persoonlijk onderhoud. Ervoor kreeg je nochtans heel wat mogelijkheden om te vertellen dat de taliban naar jou en jouw vader gevraagd hadden. Zo had je de mogelijkheid om te vertellen bij DVZ waarom je Afghanistan moest verlaten maar je verklaarde gewoon dat jouw vader bij het nationale leger zat en dat jij zijn oudste zoon was. Toen je bij DVZ gevraagd werd waarom jij het land moest verlaten en waarom je dacht gedood te worden door de taliban verwees je telkens opnieuw naar het feit dat jij jouw vader zijn oudste zoon bent (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat je het toen niet nodig vond om eens kort te vermelden dat de taliban ook naar jou en jouw vader gevraagd hadden voor jullie vertrek uit Afghanistan, hetgeen een cruciale gebeurtenis is binnen jouw relaas, is weinig logisch.

Dat je het verder niet nodig achtte om tijdens de uiteenzetting van jouw vrije relaas bij het CGVS spontaan te vermelden dat de taliban naar jou en jouw vader gevraagd hadden toen jij nog in het dorp was raakt kant noch wal, temeer er heel wat bijvragen gesteld werden aan jou om verdere duidelijkheid te verschaffen betreffende hetgeen gebeurd was. Zo werd je gevraagd of jouw vader verteld had waarom je Afghanistan moest verlaten. Hierop verklaarde je simpelweg dat jouw vader zei dat jij zijn oudste zoon was en dat jouw leven in gevaar was. Erna werd je gevraagd of je wist waarom jouw leven in gevaar was. Echter verwees je nogmaals naar het gegeven dat jouw vader gewerkt had en dat jij zijn oudste zoon was. Daarna werd je, om zeker te zijn dat er niks gebeurd was voor jouw vertrek, gevraagd of jij ooit problemen gekend had in Afghanistan voor de machtsovername. Daarop verklaarde je dat jij nooit problemen had voor de machtsovername (CGVS, p. 13). Nochtans vond jouw vertrek uit het dorp plaats twee dagen voor de taliban machtsovername waardoor verwacht kan worden dat je het bezoek van de taliban wel zou vermelden indien deze gebeurtenis overeenstemde met de werkelijkheid (CGVS, p. 14). Tot slot werd je gevraagd of je alle redenen verteld had waarom je Afghanistan verlaten hebt en niet kan terugkeren en daarop herhaalde jij nog eens wat je reeds eerder gezegd had, zijnde dat jij de oudste zoon van jouw vader was en dat je daarom gedood zou worden (CGVS, p. 13).

Later tijdens jouw persoonlijk onderhoud bleek ook op geen enkel moment dat de taliban langsgekomen waren bij jou thuis. Je schetste de inname van jouw dorp door de taliban immers als volgt: "Machtsovername vond plaats, zij zijn naar beneden gekomen en hebben de controleposten veroverd en ook de controleposten van het leger veroverd en zo namen zij de macht over". (CGVS, p. 14). Later verklaarde je trouwens dat je nadat jouw dorp ingenomen was onmiddellijk door S. (...) naar Kaboel was gebracht (CGVS, p. 15). Dat je na de inname van jouw dorp nog naar de velden was geweest, zoals je later liet optekenen, en dat de taliban toen waren langsgekomen vermeldde je toen merkwaardig genoeg ook niet (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden van een zestienjarige, die tot de 8e graad naar school geweest is, dat deze de capaciteiten heeft om een overzicht te geven van alle belangrijke gebeurtenissen die geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 7, 12). Dat jij echter telkens zeer vaag bleef en het überhaupt zelfs niet nodig vond om spontaan te vermelden dat de taliban bij jou thuis waren langsgekomen toen jij daar nog was is weinig doorleefd.

Dat de taliban sinds de overname van jouw dorp trouwens maar één keer langs geweest zouden zijn bij jouw familie doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden dat als de taliban werkelijk jou en jouw vader viseren dat ze nogmaals langsgekomen zouden zijn zodoende jullie te vinden. Bovendien dienen de taliban zich te realiseren dat een destijds veertienjarige jongen niet zomaar zou verdwijnen zonder medeweten van zijn familieleden (CGVS, p. 7).

Voorgaande vaststellingen wekken dan ook veeleer het vermoeden dat het bezoek van de taliban bij jou thuis een verzonnen feit is dat jij post-factum opwerpt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het is immers volstrekt onduidelijk waarom jij op geen enkel eerder moment hiervan melding gemaakt zou hebben, temeer je hiertoe heel vaak de kans kreeg. Alsook raakt het kant noch wal dat de taliban slechts één keer bij jouw thuis gepasseerd zouden zijn om te vragen naar jou en jouw vader.

Verder mag het de nodige verbazing wekken dat je verklaarde niet te weten of jouw vader problemen kende in Afghanistan (CGVS, p. 14). Nochtans kan verwacht worden dat je hiervan wel weet zou hebben indien jouw vader werkelijk problemen kende in Afghanistan omwille van zijn werk. Dat je stelt niet te weten of jouw vader al dan niet problemen had en dit terwijl je hem vaak spreekt (CGVS, p. 5) wekt veeleer het vermoeden dat jouw vader nooit persoonlijke problemen kende in Afghanistan en dat hij preventief uit Afghanistan gevlucht, mogelijks omdat hij vreesde vervolgd te worden omwille van zijn vroegere job voor het Afgaanse nationale leger.

Echter moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat jij de oudste zoon bent van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Je haalt geen vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou of jouw familie in de periode die volgde na jouw vertrek. Evenmin

haal je elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd (CGVS, p. 15, 16). Jij toont bijgevolg niet aan dat je in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Waar jouw advocaat verwijst naar jouw mentale problemen dient opgemerkt te worden dat deze niet bij machte zijn om voorgaande bevindingen om te buigen (CGVS, p. 17-18). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat jij enige moeite had om het interview verder te zetten. Evenmin blijkt uit het klinisch verslag, opgesteld op 16 juni 2023, dat er sprake zou zijn van een klinische stoornis van het geheugen (zoals dissociatie, amnesie...). Door een stress-stoornis zou jij beperkingen vertonen in het aangaan van vertrouwensrelaties en in het spreken over wat moeilijk gaat (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Hiermee toon je echter niet aan dat jij niet in de mogelijkheid verkeert een volledig correct en eenduidig relaas naar voor te brengen. Niets wijst er aldus op dat de toestand van jou tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat de voormelde ongeloofwaardigheid en het gebrek aan vervolgingsfeiten erdoor kunnen worden verklaard.

Indien je meent dat een psychische problematiek jou verhindert om te kunnen terug te keren naar Afghanistan dan dien je jou te wenden tot de geëigende procedure (CGVS, p. 17-18).

Op basis van al het voorgaande dient vastgesteld te worden dat je er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het overige document dat jij hebt neergelegd, zijnde de enveloppe waarmee jij de documenten toegestuurd kreeg vanuit Afghanistan (Administratief dossier – Groene map, stuk 6), staat volledig los van de door jou ingeroepen vrees. Bijgevolg is dit stuk niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de

controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden

van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jezelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot veertienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je tot de 8e graad naar school geweest te zijn en daarnaast ook religieuze lessen gevolgd te hebben (CGVS, p. 9). Voorts sta je op heden nog steeds geregeld in contact met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 12-13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij door jouw éénjarig verblijf in België totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van de artikelen 20, 21 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 10, derde lid, b) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van “*de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6*” en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij “*Briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade*” (bijlage 3), een “*Attest van de Afghaanse Ambassade*” (bijlage 4), het rapport “*UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint*” (bijlage 5) en twee klinische verslagen d.d. 16 juni 2023 en 26 oktober 2023 (bijlagen 6 en 7).

2.2. Op 21 november 2024 legt verzoekende partij per aanvullende nota nog een “*Bewijs van deelname kamp Tumult + factuur inschrijving*” (bijlage 1), een “*Verklaring coördinator pre-okan traject*” (bijlage 2), een “*Attest psychiater dd 23-5-2024*” (bijlage 3), “*Foto’s verzoeker*” (bijlage 4), een “*Psychologisch verslag april 2024*” (bijlage 5), een “*schoolattest Don Bosco*” (bijlage 6) en een “*brief voogd*” (bijlage 7) neer (zie rechtsplegingsdossier, stuk 13). In haar aanvullende nota verwijst zij tevens naar tal van internetartikelen en rapporten inzake de algemene mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3. Op 22 november 2024 legt verwerende partij per aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

2.4.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat de artikelen 2 en 3 EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.4.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 10, derde lid, b) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 10, derde lid, b) van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15). De schending van voormeld artikel van de richtlijn 2013/32/EU kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het gelijkheidsbeginsel enkel dan geschonden kan zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er *in casu* zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een schending van het

gelijkheidsbeginsel. Uit het loutere gegeven dat er door verwerende partij inzake een aantal andere landen informatie zou zijn opgesteld en zou worden gehanteerd louter en specifiek omtrent de gevolgen van een terugkeer naar deze landen en dat zulks voor Afghanistan niet is geschied, kan, temeer nu uit een lezing van de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie blijkt dat deze informatie inzake de risico's bij en omwille van een terugkeer naar Afghanistan wel degelijk de nodige informatie bevat, namelijk niet worden afgeleid dat het gelijkheidsbeginsel te dezen zou zijn geschonden. Verzoekende partij toont niet aan de hand van concrete argumenten en elementen aan dat de (informatie over de) situatie op het vlak van terugkeer naar de betreffende landen te vergelijken zou zijn met de (informatie over de) situatie op dit vlak in Afghanistan en/of dat zij zich als Afghaan in een vergelijkbare positie zou bevinden als de onderdanen van de betreffende landen. Aldus toont zij *in casu* niet aan dat gelijke situaties ongelijk zouden worden behandeld. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien nog worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.4.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.4.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht gesteld wordt dat aan de in hoofde van verzoekende partij vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige en omwille van haar psychische toestand, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Verwerende partij motiveert dienaangaande als volgt: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Voorts werden vooraf jouw persoonlijk onderhoud ook twee medische attesten betreffende jouw psychische toestand voorgelegd (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Ook hiervoor werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS. Zo werd benadrukt dat er vertrouwelijk en professioneel wordt omgegaan met jouw verklaringen en dat de nodige discretie aan de dag gelegd wordt bij de behandeling van jouw verzoek. Ook werd aangegeven dat er, naast de pauze die standaard ingelast wordt halverwege het interview, een pauze door jou gevraagd kon worden wanneer jij hier nood aan had. Er werd jou ook water aangeboden vooraleer het lokaal waar het interview plaatsvond binnengegaan werd (CGVS, p. 2-3). Tijdens het gehoor blijkt op geen enkel moment dat jij jou

vanwege jouw gezondheidssituatie of vanwege jouw gespannen situatie belemmerd zou voelen in het duiden van jouw asielrelaas. Jij werpt dit ook zelf niet op waardoor, gelet op het vlotte verloop van het gehoor, vastgesteld werd dat jouw rechten gerespecteerd werden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische problematiek, doch toont niet *in concreto* aan op welke wijze de aan haar verleende steunmaatregelen niet zouden hebben volstaan, noch concretiseert zij afdoende waar of op welke wijze haar profiel als niet-begeleide minderjarige en/of haar psychische toestand onvoldoende in rekening werd gebracht bij de beoordeling van haar verklaringen. Evenmin geeft zij enige concrete duiding waar of op welke wijze voormelde elementen in hoofde van verzoekende partij van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden, laat staan dat zij aantoont dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt hierbij dat nergens uit de inhoud van de twee medische attesten die zij bijbracht (administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 6) en de thans door haar bijgebrachte medische/psychische rapporten en attesten afgeleid kan worden dat verzoekende partij zich in de absolute onmogelijkheid bevindt/bevond om in het kader van haar procedure tot internationale bescherming de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Er wordt weliswaar gewag gemaakt van “*belangrijke beperkingen in het aangaan van vertrouwensrelaties en in het spreken over wat moeilijk gaat*” (zie klinisch verslag d.d. 16 juni 2023), doch dient te worden vastgesteld dat verwerende partij hiermee duidelijk rekening heeft gehouden middels de genomen steunmaatregelen.

Bovendien blijkt uit de notities van haar persoonlijk onderhoud dat dit onderhoud op normale wijze geschiedde en er geen ernstige problemen waren. Tevens blijkt dat verzoekende partij in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop concrete antwoorden kon formuleren. Uit de notities blijkt nergens dat verzoekende partij zich op enig moment vanwege haar gezondheidssituatie of vanwege haar gespannen situatie belemmerd zou hebben gevoeld in het duiden van haar asielrelaas. Evenmin werd door verzoekende partij en/of haar advocaat en/of haar voogd enig bezwaar geuit tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Er blijkt dan ook uit niets dat verzoekende partij niet in staat zou zijn geweest om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verder wordt in de bijgebrachte attesten en klinische rapporten nog gewag gemaakt van PTSS-gerelateerde kenmerken/symptomen/klachten, doch kan uit deze stukken nergens worden afgeleid dat daadwerkelijk de (toch wel complexe) diagnose van PTSS werd gesteld noch dat de psychische gezondheidstoestand van verzoekende partij van die aard is dat verzoekende partij hierdoor in de absolute onmogelijkheid zou zijn om haar asielmotieven op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Verzoekende partij toont gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen, noch preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad er nog op dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 20 september 2023 gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de

procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.4.6. De Raad wijst er vervolgens op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.7. Verder duidt de Raad erop, in verband met de kritiek van verzoekende partij op de door verwerende partij gehanteerde landeninformatie inzake Afghanistan, die zij gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht, dat uit de motivering in de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat ook verwerende partij zich bewust is van de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek en dat hiermee rekening werd gehouden. Voorts dient te worden onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.8. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij gedood te worden door de taliban omdat zij de oudste zoon is van haar vader, een voormalige lid van het Afghaanse nationale leger (notities CGVS, p. 15).

2.4.9. De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij waar deze oordeelt dat verzoekende partij geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt wegens het profiel van haar vader. In de bestreden beslissing worden dienaangaande immers volgende pertinente vaststellingen gedaan: *“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat jij vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat jij de oudste zoon bent van jouw vader, een voormalig lid van het Afghaanse nationale leger (CGVS, p. 15). Er dient echter te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om in concreto aannemelijk te maken waarom de taliban jou zouden viseren bij terugkeer naar Afghanistan.*

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.eu.aa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan

Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de

EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader na de machtsovername naar Iran gevlucht is en daar op heden woont (CGVS, p. 5, 13). Rekening houdend met jouw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van jouw vader plausibel is. Jij staft deze zaken immers met heel wat documenten. Zo staft je de familieband tussen jou en jouw vader door het neerleggen van jou en zijn taskara en foto's van jullie samen. Dat jouw vader een militair was staft je ook met heel wat documenten van zijn werk en foto's van hem tijdens de uitoefening van zijn job (Administratief dossier – Groene map, stuk 1, 2, 3 & 4).

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij verklaart wel dat de taliban langsgekomen zijn bij jou thuis nadat ze jouw dorp ingenomen hadden en vroegen naar jou en jouw vader maar dit weet weliswaar niet te overtuigen (CGVS, p. 16). Zo mag het immers ten stelligste verbazen dat je dit gegeven pas zeer laat opwierp tijdens jouw persoonlijk onderhoud. Ervoor kreeg je nochtans heel wat mogelijkheden om te vertellen dat de taliban naar jou en jouw vader gevraagd hadden. Zo had je de mogelijkheid om te vertellen bij DVZ waarom je Afghanistan moest verlaten maar je verklaarde gewoon dat jouw vader bij het nationale leger zat en dat jij zijn oudste zoon was. Toen je bij DVZ gevraagd werd waarom jij het land moest verlaten en waarom je dacht gedood te worden door de taliban verwees je telkens opnieuw naar het feit dat jij jouw vader zijn oudste zoon bent (Administratief dossier – Vragenlijst CGVS, 3.5). Dat je het toen niet nodig vond om eens kort te vermelden dat de taliban ook naar jou en jouw vader gevraagd hadden voor jullie vertrek uit Afghanistan, hetgeen een cruciale gebeurtenis is binnen jouw relaas, is weinig logisch.

Dat je het verder niet nodig achtte om tijdens de uiteenzetting van jouw vrije relaas bij het CGVS spontaan te vermelden dat de taliban naar jou en jouw vader gevraagd hadden toen jij nog in het dorp was raakt kant noch wal, temeer er heel wat bijvragen gesteld werden aan jou om verdere duidelijkheid te verschaffen betreffende hetgeen gebeurd was. Zo werd je gevraagd of jouw vader verteld had waarom je Afghanistan moest verlaten. Hierop verklaarde je simpelweg dat jouw vader zei dat jij zijn oudste zoon was en dat jouw leven in gevaar was. Erna werd je gevraagd of je wist waarom jouw leven in gevaar was. Echter verwees je nogmaals naar het gegeven dat jouw vader gewerkt had en dat jij zijn oudste zoon was. Daarna werd je, om zeker te zijn dat er niks gebeurd was voor jouw vertrek, gevraagd of jij ooit problemen gekend had in Afghanistan voor de machtsovername. Daarop verklaarde je dat jij nooit problemen had voor de machtsovername (CGVS, p. 13). Nochtans vond jouw vertrek uit het dorp plaats twee dagen voor de taliban machtsovername waardoor verwacht kan worden dat je het bezoek van de taliban wel zou vermelden indien deze gebeurtenis overeenstemde met de werkelijkheid (CGVS, p. 14). Tot slot werd je gevraagd of je alle redenen verteld had waarom je Afghanistan verlaten hebt en niet kan terugkeren en daarop herhaalde jij nog eens wat je reeds eerder gezegd had, zijnde dat jij de oudste zoon van jouw vader was en dat je daarom gedood zou worden (CGVS, p. 13).

Later tijdens jouw persoonlijk onderhoud bleek ook op geen enkel moment dat de taliban langsgekomen waren bij jou thuis. Je schetste de inname van jouw dorp door de taliban immers als volgt: "Machtsovername vond plaats, zij zijn naar beneden gekomen en hebben de controleposten veroverd en ook de controleposten van het leger veroverd en zo namen zij de macht over". (CGVS, p. 14). Later verklaarde je trouwens dat je nadat jouw dorp ingenomen was onmiddellijk door S. (...) naar Kaboel was gebracht (CGVS, p. 15). Dat je na de inname van jouw dorp nog naar de velden was geweest, zoals je later liet optekenen, en dat de taliban toen waren langsgekomen vermeldde je toen merkwaardig genoeg ook niet (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden van een zestienjarige, die tot de 8e graad naar school geweest is, dat deze de capaciteiten heeft om een overzicht te geven van alle belangrijke gebeurtenissen die geleid hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 7, 12). Dat jij echter telkens zeer vaag bleef en het überhaupt zelfs niet nodig vond om spontaan te vermelden dat de taliban bij jou thuis waren langsgekomen toen jij daar nog was is weinig doorleefd.

Dat de taliban sinds de overname van jouw dorp trouwens maar één keer langs geweest zouden zijn bij jouw familie doet de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden dat als de taliban werkelijk jou en jouw vader viseren dat ze nogmaals langsgekomen zouden zijn zodoende jullie te vinden. Bovendien dienen de taliban zich te realiseren dat een destijds veertienjarige jongen niet zomaar zou verdwijnen zonder medeweten van zijn familieleden (CGVS, p. 7).

Voorgaande vaststellingen wekken dan ook veeleer het vermoeden dat het bezoek van de taliban bij jou thuis een verzonnen feit is dat jij post-factum opwerpt in een poging om alsnog een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Het is immers volstrekt onduidelijk waarom jij op geen enkel eerder moment hiervan melding gemaakt zou hebben, temeer je hiertoe heel vaak de kans kreeg. Alsook raakt het kant noch wal dat de taliban slechts één keer bij jou thuis was gepasseerd zouden zijn om te vragen naar jou en jouw vader.

Verder mag het de nodige verbazing wekken dat je verklaarde niet te weten of jouw vader problemen kende in Afghanistan (CGVS, p. 14). Nochtans kan verwacht worden dat je hiervan wel weet zou hebben indien jouw vader werkelijk problemen kende in Afghanistan omwille van zijn werk. Dat je stelt niet te weten of jouw vader al dan niet problemen had en dit terwijl je hem vaak spreekt (CGVS, p. 5) wekt veeleer het vermoeden dat jouw vader nooit persoonlijke problemen kende in Afghanistan en dat hij preventief uit Afghanistan gevlucht, mogelijk omdat hij vreesde vervolgd te worden omwille van zijn vroegere job voor het Afghaanse nationale leger.

Echter moet opgemerkt worden dat het loutere feit dat jij de oudste zoon bent van een vroeger lid van het ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Je haalt geen vervolgingsfeiten aan ten aanzien van jou of jouw familie in de periode die volgde na jouw vertrek. Evenmin haal je elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd (CGVS, p. 15, 16). Jij toont bijgevolg niet aan dat je in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Waar jouw advocaat verwijst naar jouw mentale problemen dient opgemerkt te worden dat deze niet bij machte zijn om voorgaande bevindingen om te buigen (CGVS, p. 17-18). Op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud bleek dat jij enige moeite had om het interview verder te zetten. Evenmin blijkt uit het klinisch verslag, opgesteld op 16 juni 2023, dat er sprake zou zijn van een klinische stoornis van het geheugen (zoals dissociatie, amnesie...). Door een stress-stoornis zou jij beperkingen vertonen in het aangaan van vertrouwensrelaties en in het spreken over wat moeilijk gaat (Administratief dossier – Groene map, stuk 6). Hiermee toon je echter niet aan dat jij niet in de mogelijkheid verkeert een volledig correct en eenduidig relaas naar voor te brengen. Niets wijst er aldus op dat de toestand van jou tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt en dat de voormelde ongeloofwaardigheid en het gebrek aan vervolgingsfeiten erdoor kunnen worden verklaard.

Indien je meent dat een psychische problematiek jou verhindert om te kunnen terug te keren naar Afghanistan dan dien je jou te wenden tot de geëigende procedure (CGVS, p. 17-18).

Op basis van al het voorgaande dient vastgesteld te worden dat je er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het overige document dat jij hebt neergelegd, zijnde de enveloppe waarmee jij de documenten toegestuurd kreeg vanuit Afghanistan (Administratief dossier – Groene map, stuk 6), staat volledig los van de door jou ingeroepen vrees. Bijgevolg is dit stuk niet bij machte om de door het CGVS bekomen appreciatie om te buigen.”

Door verzoekende partij worden geen concrete argumenten bijgebracht die bovenstaande terechte en pertinente bevindingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar zij haar psychische problematiek benadrukt, herhaalt de Raad dat nergens uit de door haar bijgebrachte medisch/psychologische attesten/rapporten blijkt dat haar mentale gezondheidstoestand van die aard en/of ernst is dat zij niet in staat zou zijn een volledig correct en eenduidig relaas naar voor te brengen (zie *supra* punt 2.4.5.). Dient hierbij wederom gewezen te worden op de steunmaatregelen die werden genomen teneinde tegemoet te komen aan haar psychische problemen en het vertellen van haar asielrelaas te vergemakkelijken. Haar psychische problematiek vormt dan ook allerminst een afdoende verklaring voor bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast voert zij aan dat het profiel van haar vader niet wordt betwist en citeert zij uitvoerig uit rapporten van algemene aard om aan te tonen dat ook familieleden van personen die tot de ANSF behoorden een risico lopen op vervolging. De Raad stelt evenwel vast dat uit de voorliggende informatie weliswaar blijkt dat familieleden van personen die behoorden tot de ANSF (*Afghan National Security Forces*) in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, doch van een systematische vervolging van familieleden van personen die werkzaam waren bij de ANSF wordt echter geen gewag gemaakt. Een individueel onderzoek blijft dan ook vereist en het loutere feit dat verzoekende partij een familielid betreft van een persoon die werkzaam was bij de ANSF volstaat *an sich* niet om in haar hoofde gewag te kunnen maken van een nood aan internationale bescherming. Verzoekende partij dient zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij echter, gelet op de in de bestreden beslissing gedane bevindingen, manifest in gebreke blijft. Immers zijn er geen concrete, geloofwaardige indicaties dat de taliban op zoek zouden zijn naar haar en/of haar vader en maakt zij niet aannemelijk dat de taliban haar in Afghanistan achtergebleven familieleden nog bezochten op zoek naar haar en haar vader.

Wat betreft ten slotte nog de opmerking in het verzoekschrift dat “(v)erzoeker (...) getuige (is) geweest van de aanhouding van zijn vader en van zijn terugkomst als gebroken en gefolterde man”, bemerkt de Raad dat verzoekende partij noch tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal enig gewag heeft gemaakt van een dergelijk incident

waarbij haar vader zou zijn aangehouden en gefolterd. Zij gaf daarentegen tijdens haar persoonlijk onderhoud aan niet te weten of haar vader, die samen met haar Afghanistan ontvluchtte, ooit persoonlijke problemen kende (notities CGVS, p. 14). Ook waar in het verzoekschrift een feitenoverzicht wordt gegeven (zie titel "*I. Feiten*") wordt nergens een dergelijk incident vermeld. Dient tevens te worden vastgesteld dat hieromtrent in het verzoekschrift verder niet de minste toelichting wordt gegeven, zoals bv. wanneer en in welke omstandigheden deze aanhouding zou hebben plaatsgevonden, waardoor allerminst aannemelijk wordt gemaakt dat haar vader voor diens vertrek uit Afghanistan aangehouden en gefolterd is geweest.

2.4.10. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.4.11. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) 'verwestering'.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geïsoleerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'een ongelovige' en/of 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij Afghanistan ongeveer drieënhalf jaar geleden verliet en ondertussen ruim twee jaar in België verblijft kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Uit de stukken die zij per aanvullende nota bijbrengt ter staving van haar leven en activiteiten in België (zie bijlagen 1-2, 4 en 6-7 van de aanvullende nota) blijkt hoogstens dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren, zich inspannt op school en voorts sociaal, respectvol en behulpzaam is, ook naar haar vrouwelijke begeleiders toe, doch deze stukken tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekende partij daadwerkelijk dermate verwesterd is dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en/of dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden geïsoleerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering. Door verzoekende partij wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dient in dit verband tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij tot de leeftijd van veertien jaar in Afghanistan zou hebben verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij aangaf dat zij er tot de achtste graad naar school ging en ook dagelijks naar de madrassa ging voor religieuze lessen (notities CGVS, p. 9-10). Voorts blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij nog steeds in contact staat met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 12-13). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat

verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan zij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Dient ook te worden onderstreept dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, verklaart nog steeds soennitisch moslim te zijn (notities CGVS, p. 9) en haar sociale media gebruikt om islamitische filmpjes te delen (notities CGVS, p. 10).

Waar nog gesteld wordt dat verzoekende partij wegens haar psychische problematiek een beperkt vermogen, inzicht en capaciteit heeft om geen negatieve aandacht te trekken van de taliban en zich aan hun strikte regels te houden, stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit de door haar bijgebrachte medische/psychologische stukken kan worden afgeleid dat haar psychische problematiek van die aard en/of ernst is dat van haar niet kan worden verwacht en/of dat zij niet in staat zou zijn om terug te keren naar, zich (opnieuw) aan te passen aan en te aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en zich hierbij aan te passen aan en te gedragen naar de heersende regels en normen binnen de Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoekende partij toont aldus ook geheel niet aan dat of op welke wijze zij, dit al dan niet bij eventuele controles bij checkpoints, daadwerkelijk in de negatieve aandacht zou riskeren te komen van de taliban in haar land van herkomst. Waar verzoekende partij in het algemeen wijst op de vrees voor controle van haar smartphone aan een checkpoint en op de risico's bij controle van haar sociale mediaprofielen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de inhoud van haar sociale media van die aard is dat zij omwille hiervan dreigt te zullen worden vervolgd door de taliban, temeer nu zij aangaf haar sociale media te gebruiken voor het delen van islamitische filmpjes (notities CGVS, p. 10). Evenmin toont zij *in concreto* aan dat eventuele gevoelige inhoud op haar sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor haar identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van haar sociale media te wissen of de volledige account(s) te verwijderen. Er liggen verder ook geen concrete indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoekende partij op sociale media.

Verder is de hypothetische constructie in het verzoekschrift rond het risico om te reizen met eventueel niet geschikte documenten uitgereikt door een ambassade die door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban – als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij hieromtrent briefwisseling met Buitenlandse Zaken en de Dienst Vreemdelingenzaken alsook een attest van de Afghaanse ambassade (zie bijlagen 3-4 van het verzoekschrift) – niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoekende partij bemerkt dat zij verschillende checkpoints zal moeten passeren op haar terugreis, merkt de Raad op dat uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie blijkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten (EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, p. 68 en p. 70; COI-Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, p. 39-40). Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. Verzoekende partij toont in de huidige stand van zaken niet aan dat zij over een specifiek profiel beschikt waardoor zij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Het loutere gegeven dat zij een familielid is van een persoon die werkzaam was bij het voormalige Afghaanse leger werpt hierop geen ander licht. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoekende partij voor haar vertrek persoonlijk in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat zij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. Zij brengt geen geloofwaardige, concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de taliban op zoek zijn naar haar vader, laat staan dat zij zou aantonen dat zij omwille hiervan persoonlijk een risico zou lopen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op haar persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het uitvoerig betoog van verzoekende partij dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer, volstaat tot slot niet. Haar land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder aangetoond risicoprofiel, zoals verzoekende partij, in regel niet problematisch is.

Met haar loutere verwijzing naar haar afkomst uit een conservatief ruraal gebied doet verzoekende partij verder geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij evenwel geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.12. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten

slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoekende partij in dit verband nog lijkt te menen dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM, oordeelt de Raad dat zulks niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA "*Afghanistan security situation*" van augustus 2022, p. 36-43; EUAA "*Afghanistan – Country Focus*" van november 2024, p. 19-22). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.4.13. In zoverre verzoekende partij nog oppert dat zij wegens haar psychische gezondheidstoestand niet kan terugkeren naar Afghanistan, bemerkt de Raad evenwel dat, mede gelet op wat voorafgaat, verzoekende partij geenszins aantoont dat haar psychische gezondheidstoestand van die aard en/of ernst is dat verzoekende partij hierdoor een verhoogd risico zou lopen op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en/of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient voorts nog te worden benadrukt dat medische problemen *an sich* geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en evenmin met de criteria inzake de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden, dient zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te volgen.

Waar in het psychologisch verslag d.d. 9 april 2024 de psychische klachten van verzoekende partij nog geweten worden aan traumatische gebeurtenissen in haar geboorteland, duidt de Raad er nog op dat dergelijk attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar verwondingen of trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Dit geldt des te meer nu het attest *in casu* geen betrekking heeft op fysieke sporen die mogelijks toelaten om een onmiskenbaar verband te leggen tussen de vastgestelde verwondingen of littekens en bepaalde specifieke gedragingen of handelingen die ervan aan de basis liggen doch wel op psychische moeilijkheden waarbij zulk een duidelijke link of causaal verband met vervolgingsfeiten of een situatie van ernstige schade minder evident is.

2.4.14. Waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad erop dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Een verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld, waarbij de verzoeker zijn nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken, alwaar verzoekende partij evenwel in gebreke blijft.

2.4.15. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.4.16. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20

september 2023 kreeg verzoekende partij de kans om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.4.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.4.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend vijftientwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT